

Bára Poláková

Plout si pět centů nad zemí

Zpěvačka Bára Poláková na sklonku roku vydala živou nahrávku *Něhy a Dydjiny* a na jaře k ní pojede i turné. Zároveň s Davidem Hlaváčem, Janem P. Muchowem a Filipem Jelínkem pracuje na své třetí řadové desce. „Tu svou hudební cestu si moc užívám a pořád za ni děkuju. Přináší to obrovskou svobodu. Říkáte, co chcete říkat, témata si zpracováváte po svém a ještě to někoho baví. Co víc si přát?“ tvrdí. Ve volných chvílích je však hlavně máma.

TEXT: VÁCLAV HNÁTEK

Foto: Roman Černý

Mám moc rád živáky, protože díky nim můžu objevovat nové odstíny a kvality už známých písní. Co jste se o vlastních skladbách naučila při přípravě desky Něhy a Dydjiny vy?

Pro mě je existence té desky úplně za odměnu. Na začátku nebyla ambice vydat živák digitálně ani na LP. Byly dva měsíce před létem, přemýšlela jsem, co udělat pro fanoušky, a na live session

jsem si myslela už dlouho. Hlavně rychlé písně, ty, co patří mezi Dydjiny, prošly za těch sedm let od prvního koncertu v Malostranské besedě spoustou proměn. Když se taková písnička zahraje dvěstěkrát nebo třístokrát, tak už si žije svým vlastním životem. Zároveň na Něhách je píseň Můj bližní můj, jediná nová, kterou kluci z kapely nikdy předtím nehráli. Náš basák Mára, a to si

najděte na YouTube, my se tomu vždycky smějeme... vypadá, že už začne hrát, ale pak nezačne, potom to tak zase vypadá... Je to dost hezký moment, protože je na něm vidět, jak do toho chce vstoupit „něžně“, a nakonec usoudí, že spíš vůbec.

Jako že jste ji ani nezkoušeli?

Jednou na zkoušce se hrála. Jenže pak už

ladili začátek v takové vrbě na Kampě. No a pak už jsme si řekli s Vítem, že jedem, jenže se to ke kapele nějakou záhadou nedoneslo. Je to skvěle vidět na vokalistech, ti přichází tak hezky opatrně, jakoby po špičkách, jestli už tam jako mají být, nebo ne. Jenže právě díky tomuhle všemu je to pro nás tak krásný, tak kouzelný, tak živý, tak nepřipravený, že z toho doteď žijeme a vždycky si říkáme: „Chápete to?! Vždyť to bylo na jeden záběr, vždyť jsme to mohli tak podělat.“ Byl to dobrý den. Takový ten, kdy plujete pět centů nad zemí.

Ale jak z toho tedy vznikla deska, když to bylo jen pro YouTube?

Dostávali jsme všichni hezké zprávy od kamarádů a pod těmi videy byly komentáře, které mě často rozplakávaly. Byly jiné, než jsem do té doby znala. Uvědomila jsem si díky nim, že stejně jako je pro mě příjemná konstruktivní kritika, je příjemná i konstruktivní pochvala. Protože na pochvalu často neumím reagovat. Buď se stydím, nebo se shazuju, abych se z toho nějak vyvlíkla. Nebo mlčím a koukám. Je to pro mě docela téma, no. Každopádně, když je ta pochvala konstruktivní, chápete, co se povedlo, chápete to konkrétně. A tady u těch komentářů bylo najednou jasné, proč a jak to s těmi lidmi zarezonovalo. Často psali, že nepatří k těm, kdo vůbec komentáře píšou. Ale že to s nimi udělalo to a to. Tou dobou jsem mívala docela často šedivé myšlenky, jestli jdu vůbec správnou cestou, jestli a jak rozumím světu kolem sebe a jestli mám vlastně co říct a komu. Jestli už nemám zůstat na horách a péct koláče a trhat a sušit byliny a být mámou. Jestli to není to, čemu chci rozumět nejvíc. Protože mě často psychicky mele... jak bych to vlastně nazvala... takový nekonečný sebezprezentační tlak dnešního mediálního světa. A já na to nejsem povaha. Tyhle zprávy byly tenkrát tak mocné, že mě dokázaly vzpružit. Pár týdnů nato mě napadlo, že vydáme vinyl. Jako poděkování. Jako vzpomínku na to všechno, co jsme zažili. Jako něco hmatatelného, co nám ten den bude připomínat. Vinyl se prodal hrozně rychle, a my jsme se proto rozhodli uspořádat Něhy Tour. Těším

„Chápete to?! Vždyť to bylo na jeden záběr, vždyť jsme to mohli tak podělat.“ Byl to dobrý den. Takový ten, kdy plujete pět centů nad zemí.

se, že se potkám s těmi, kteří „napsali, i když jindy nepíšou“. Já taky nejsem síťový pisatel. Je to pro mě takový celý víc nablízko, víc konkrétní, líp to neumím popsat.

Něhy Tour bude v zajímavých prostorách, namátkou třeba v klášterní zahradě nebo na zámku. Chystáte nějakou zvláštní výpravu?

Zrovna nedávno jsem si říkala, že by to nějakou hezkou scénou chtělo. Většinou jezdíme po koncertech jen tak a akorát na vlastním turné si to můžeme navymýšlet. A náhodou jsem na natáčení pro Světlušku potkala scénografku, která pro mě vyrobila velmi podobnou dekoraci, jakou jsem si představovala. Přála bych si trávník a větve a mechy a všechno se to musí dát pěkně skladně do dodávky. Prostě sen každého scénografa. (smích)

Je to váš první vinyl?

Kdepak, obě moje alba vyšla na vinylu. Novou desku bych chtěla mít i na kazetách. Úplně se těším, až ji budu mít v ruce. Nějakou superbarevnou.

Mít to v ruce je fajn, ale máte kazetu kde přehrát? Já asi ne...

Taky ne. Ale koupím si walkmana, bude to skvělé. Předevčírem jsem si chtěla pustit něco na CD, a došlo mi, že to už taky nemám kde!

Ještě k Něhy Tour. Znamená to, že tam nebudou rychlé písničky?

Ledárny Open Air, foto: Tereza Slowiková

Ne. Teď jsme zrovna s Davidem Hlaváčem dělali playlist a třeba Nafrněnou nebo Generaci předěláme jako Něhy. Budou to klidné aranže. Ony ty písničky přinesou zas něco jiného, jinak fungují texty. Nafrněná je najednou strašný doják. Když jsme ze začátku měli málo písniček, tak jsme ji občas pomalu hráli.

Už jsem se lekl, že by třeba Nafrněná nezazněla. Asi nemůžete odehrát koncert bez ní, ne?

Myslím, že jich i pár takových bylo. Spíš krátké sety, kdy jsme přijeli jen ve třech a hráli jsme Po válce a další klidnější písničky. Takže to jde, ale hrát ji asi bude. V každém případě tuším, že zrovna lidem, kteří přijdou na Něhy, bude případná absence Nafrněné úplně jedno.

Asi se nespletu, když řeknu, že Nafrněná je pořád váš největší hit.

Já nevím, tohle musí posoudit někdo jiný. Podle views na YouTube určitě, podle rotací na rádiích taky. Ale co je hit? To slovo samo o sobě mě nebaví. Každý stejně máme ten svůj... osobní hit... spojený se situací, vůní, emocí.

Dobře, tak kterou svoji píseň máte nejradši?

To je těžký. Já mám hodně ráda Onu kvůli tomu, co se stalo během jejího vzniku. Kamarádka se rozváděla, její muž odcházela a měl už jinou ženu. Hodně jsem to s ní tehdy prožívala. Teď má jiného partnera, který ji má rád, ona jeho, hezky se chová k jejím dětem, a vlastně celá ta příšerná situace jí přinesla mnohem kvalitnější, pravdivější život. Dřív, když jsem

Onu zpívala, chtělo se mi brečet. Když ji zpívám teď, cítím tolik štěstí, je to úplná euforie! Protože ta píseň zažila všechny ty fáze. A je v tom obrovská naděje, že nikdy nic není tak černé, aby to za dva roky nemohlo být skvělé. Píšu to teď v jednom ještě nezhudebněném textu – „za rok už to bude bylo“. Ale mám jich ráda víc, nebo vlastně všechny, ke všem písničkám mám nějaký vztah a všechny mají nějaký důvod, proč existují.

Nicméně je dobré mít svoji Nafrněnou, kterou zná každý. Nestává se vám, že lidi jsou potom na koncertu překvapení, že zbytek vaší tvorby je jiný?

Překvapení asi byli hned po té první desce, ale teď už chodí publikum celkem vědoucí. Je jich míň, ale vědí, na co

přišli. Při prvním turné s námi lidi odzpívali Krávu a Nafrněnou. Dneska se to stane taky, ale do toho tam najednou celý koncert propaří padesátiletý pán, stojí přímo přede mnou a umí slovo od slova každou písničku. To mě dojímá strašně moc.

Když jste Nafrněnou napsala, nahrála a vydala, věděla jste, jaký bude mít úspěch?

Vidíte, já tehdy byla v posledních měsících těhotenství, pořád doma, nikam jsem nešla, žádný večírek si neužila a celý ten úspěch šel vlastně mimo mě. Mateřství to logicky celé přikrylo. Takže ne, nevěděla jsem to a nečekala jsem to. Navíc teda podle všech průzkumů jsme ji pustili v naprosto nevhodnou dobu pro pozornost lidí. V srpnu...

No, ale zafungovalo to. I když já mám pocit, že to možná nabíhalo pomaleji a až tak někdy s babím létem nebo zkraje podzimu přišla ta smršť.

A to jsem zrovna rodila! Ale jsem Nafrněné hrozně vděčná, mám tu písničku ráda. A je to samozřejmě úžasný, jen se z toho člověk nesmí zbláznit a chtít pak být stroj na Nafrněné. Docela často se vracím k tomu, co mi řekl úplně na začátku David Koller. Bylo to po první vlně nabídek po Krávě. Bylo to něco ve smyslu: „Nejdřív si v klidu ujasni, co chceš říct, a až to budeš vědět jistě, tak to teprve řekni.“ A tím se u textů řídím doteď. Je to taková nehmotná forma udržitelosti.

Zmiňovala jste novou desku.

Co o ní můžete říct?

Pracujeme na ní s Davidem Hlaváčem už přes rok, teď se připojují Honza Muchow a Filip Jelínek. Měli jsme zatím první rande a kluci dohromady vytvořili, jak sami říkají, „provokovací tým“. Na všech písničkách chtějí dělat dohromady, což je bomba a mám z toho velkou radost. Od alba ZE.MĚ je to pět roků. Vůbec mi to tak nepříjde, ale to dělá ten covid, že je to jak chvilka. Spousta lidí vydala desky během pandemie, já byla úplně paralyzovaná. A chtěla jsem být jen s holčičkami doma.

Jaké to je, přepínat z režimu muzikant do režimu máma?

Tohle by bylo spíš do nějakého psycho-terapeutického časáku. Já jsem si to zanalyzovala nějak takhle. Při každém koncertu dostáváme jako kapela od lidí něco jako jednorázovou lásku. Je to těžko specifikovatelné, takový adrenalinový tlak adorace. Vytvoří se na ní lehce závislost, a to může být ve výsledku svazující. Je to úžasný a mám ten pocit ráda, ale je dobré si pořád uvědomovat, že je to něco jako taková láska od čtvrtka do soboty, v ostatních dnech vaříte, uklízíte, chodíte na poštu... A taky nečekáte, že vám doma děti zatleskají, když upečete buchtu. Přepínání v těch dvou režimech

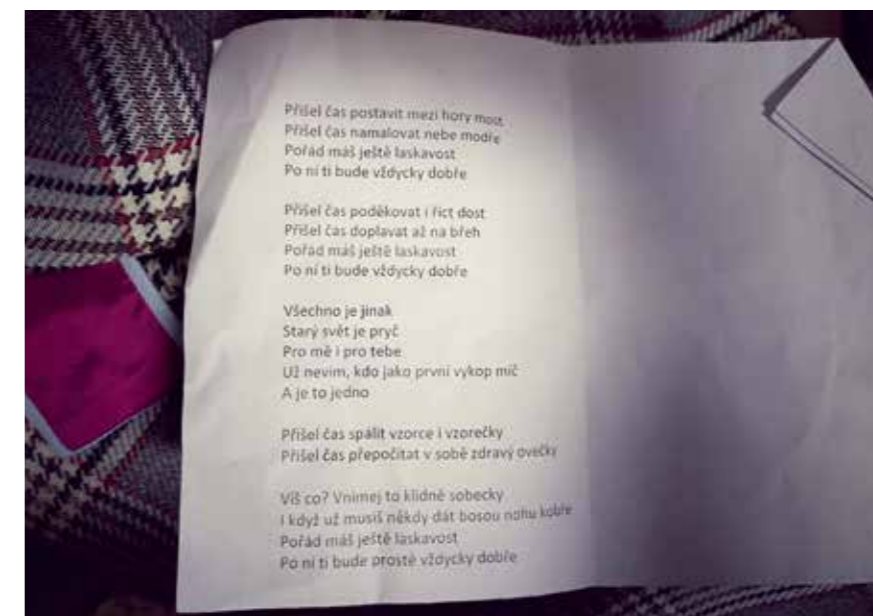
není někdy snadné, ale je určitě snadnější, když to mám zvědoměné a vím, co se děje.

Ovlivňuje role matky přímo i vaši tvorbu?

U druhé desky to tak stoprocentně bylo, protože jsem hodně zpracovávala strach, velkou odpovědnost, kterou za holky cítím. Lidská sebestřednost se s mateřstvím úplně přepne. Ale z chystaného nového alba mám pocit, že je to úplně jinak. Nejdřív to vypadalo, že bude taky vážné, ale teď se furt tlemíme.

Když se řekne zpěvačka, tak si spousta lidí představí, že vám

Při prvním turné s námi lidi odzpívali Krávu a Nafrněnou. Dneska se to stane taky, ale do toho tam najednou celý koncert propaří padesátiletý pán, stojí přímo přede mnou a umí slovo od slova každou písničku. To mě dojímá strašně moc.

Text k písni Laskavost, se kterou Bára Poláková vystoupila na Staroměstském náměstí při prezidentské kampani Petra Pavla. V té době ještě nezhudebněný text.

Smetanova Litomyšl, festivalové zahrady, foto: Tereza Slowiková

někdo píše repertoár, ale vy jste autorka nebo spoluautorka všech svých písní, tedy vlastně i písničkářka. Jak vznikají?

Mám téma, které mě zaujme. Často si ho píšu do poznámek v telefonu, protože většinou nikdy nemám možnost si okamžitě sednout a začít psát. Někdy to je rovnou sloka, někdy i refrén. Může to být ale jen text o tom, co mi přijde fascinující. Třeba teď o víkendu jsme udělali píseň, která se jmenuje Sousedův trávník. Na začátku bylo pnutí, které vychází z mého neustálého „nadchávaní se“ do všeho, co kolem sebe vidím. Jednou je to hra na bubny, potom bojové sporty, interiérový design, potápění v Karibiku, končí to někde u toho, že bych možná měla mít spíš hnědé vlasy

a okamžitě se začít učit německy, jinak je vše ztraceno. O tom všem je píseň Sousedův trávník, protože jak všichni víme, ten je vždy zelenější. Napsala jsem si to téma, potom sloku, s Davidem jsme dodělali refrén a formu. Pak jsme ten stejný text zkoušeli ještě z úplně jiného úhlu, ale vrátili jsme se nakonec k tomu, co přišlo jako první. Úplný ideál je, když máme písničku napsanou právě jen do půlky, vymyslíme melodii a už víme, o čem to je, a zbytek dopíšeme spolu. Ale nejde to tak vždycky. Nejlepší je euforie, když celá písnička vznikne za jedno odpoledne.

A je to tak, že když se takhle s Davidem sejdete, vždycky z toho vzejde písnička?

Jo, jo. Vypadá to, že jich máme na desku asi o šest víc, než chceme. To jsme si přáli, abychom mohli vyhazovat a vybírat. Možná je to tím, jak se ty nápady musí zadržet a pustit až v tu pravou chvíli, že už oba víme, že jiný čas nebude. David má teď navíc skvělé studio půl hodiny za Prahou, takže si během cesty trochu vyčistíte hlavu a nemůžete odtamtud utíkat za ničím jiným. Třeba v lednu uprostřed prezidentských voleb jsem tam jela rovnou ze Staromáku, to jsem se potřebovala hodně vydechovat.

Vy jste byla nervózní z plného Staroměstského náměstí?

Byla jsem nervózní z toho, že jsem se rozhodla přečíst tam svoji básničku, kterou jsem napsala asi o dva týdny dřív. Je

taková křehká, je o laskavosti, a nevěděla jsem do poslední chvíle, jestli se to hodí. A ještě jsem šla po Zdeňku Svěrákovi a říkala mu: „Zdeňku, já mám básničku a jdu po tobě! Ty tam budeš stát za mnou a já se úplně třesu.“ A on na to: „Neboj, já spěchám do divadla, já už tam nebudu.“ To bylo tak krásný, tak mě to rozesmálo a zároveň to ze mě vážně spadlo. Zpětně mě vždycky štve, proč se tak strašně bojím, ale prostě to tak mám.

Před sezením s Davidem máte tedy jen to téma v poznámkách, nebo už i nějaké verše?

Jsou chvíle, kdy začínáme s Davidem oba od nuly. Respektive to téma na začátku musí být vždy. Mluvíme třeba dvě hodiny. Co nás na tom baví, co štve, co o tom kdo kde slyšel. Pak začneme psát. Na nové desce bude písnička, ve které zpívá Marek Adamczyk a také se na ní podílel autorsky. Je o problémech prvního světa, o našich malichernostech. Všichni tři jsme si nejdřív tak hodinu povídali a pak jsme začali psát. Každý to téma vzal z jiného úhlu pohledu. Marek tam zpívá přesně to, co si vymyslel, a jinak jsme v principu pokračovali v tom, co jsem zrovna napsala já. Ale jindy zas jdeme Davidovou cestou. Formu a texty ve většině případů pak doděláme dohromady. A teď ještě přijdou zásadní kotrmelce s poslušovacími týmy, což bude paráda. Teda provokovacími. (smích)

Během těch pěti let po vydání druhé desky ZE.MĚ jste pustila do světa několik singlů. Budou i na novém albu?

To byly tři skladby k filmům a píseň Domů s Danem Bártou pro pěstounskou organizaci Dobrý start. Tak ještě uvidíme, jestli se tam budou hodit, nebo ne. Spíš myslím, že zůstanou ve svých domečcích a na desce bude všechno nové. Ale to je mimochodem náš jediný spor, který máme s Davidem. On vnímá pestrost alba jako pozitivní věc, klidně ať je tam namícháno víc žánrů. A já bych si víc přála kompaktnost a harmonii celku. Sama to tak mám ráda.

Obojí mi přijde jako legitimní postoj. Nicméně udělat žánrově

úplně semknutou nahrávku a udržet posluchače až do konce je docela výzva, ne?

Jasně, však já myslím, že to nakonec dopadne jako vždycky. Každý si vezme trošku z názoru toho druhého a uděláme to prostě dohromady. Já to beru podle sebe. Streamovací platformy

už na přesdržku. Sice jsem se snažila usmívat, ale uvnitř jsem odpočítávala explozi. Přišlo mi, že existuje tuna zajímavějších otázek a že odpověď bude stejně nezajímavá, ať řeknu cokoliv. Teď je mi to úplně jedno, nebojte. Žádná exploze se neodpočítává. (smích) Určitě mám víc koncertů, protože jsem přesta-

Bára Poláková se Zdeňkem Svěrákem, foto: archiv Báry Polákové

používám teprve krátce a moc si tam nepřehrávám playlisty. Ráda poslouchám desku celou, od začátku do konce. Postaru. Určitě se tím připravuju o to, že mi aplikace neobjevuje nové umělce, ale zároveň je pro mě ta čistota a soustředěnost větší hodnota.

Když jste na podzim 2015 vydávala první album, hrozně jste dbala na to, abyste nebyla vnímaná jako zpívající herečka. To už pomínulo?

Ne, ne. Já nedbala. Mě fascinovalo, jak taková otázka může napadnout tolik novinářů po sobě a ještě si vždy můžou myslet, že jsou první, kdo na to přišel. Takže to přicházelo zvenku a mě už to jen nebavilo. Takže pak otázka, jestli jsem víc herečka, nebo zpěvačka, byla

la kvůli termínům hrát divadlo. Sice se mi nesmírně stýská, ale nevím, jak bych to zvládla. A pár filmů jsem za ty roky natočila, ale určitě ne tolik, co jsem odjezdila koncertů. Takže...

... jste teď vlastně víc zpěvačka, že?

No, těch posledních šest let sto procentně. (smích)

Malé novinářské vítězství, pardon!

Však jo, vždyť já to chápu. Já si tu svou hudební cestu moc užívám a pořád za ni děkuju. Přináší to obrovskou svobodu. Říkáte, co chcete říkat, témata si zpracováváte po svém a ještě to někoho baví. Co víc si přát? ☺